

מסורת הש"ס

[illegible]

תוספות רי"ד

השבויה עליו חזל ננחסרת מחמת
דבר אחר לא נשתעבד דתנאי כתובה
דישראל וכהן שוין אלא שהסב מהנה
עמה ואשכנזי מאסר עליו מחמת
שבייתה לא תפסיד כתובת פרוקונה:
המדייר את אשכנזי מליהנות לו:
פודה ואע"פ שסופו לגרשה מחמת
נדר ואינו פודה. לקמן מפרש טעמיה:
או נשנשניז ולנכסוף הדירה. [כלומר
או אפי' כשנשנשניז ולנכסוף הדירה]
נמי אמר וואע"ג דליכא למימר לא
הדירה אלא הפטר מן הפדיון: **מאי**
לאו נמדייר אשכנזי. ככהן שהדייר
את אשכנזי דאי דישראל לא אמר ר'
אליעזר פודה שהרי אין איני קורא
בה תנאי כתובת ישראל ואותצנין
לי לאיננו אלא ככהן קיימין ומשום
שאני קורא בה אהדיריך למדינתך
קאמר ר' אליעזר פודה ואע"ג דליאסור
דבר אחר גרס לה [ליאסר עליו ואשי
כרבי אליעזר ורבא כר' יהושע דאמר
אינו פודה הואיל ואיסור דבר אחר גרס
לה]: **הכא נמאי עסקין בו**. כלומר
לעולם רבי אליעזר ורבי יהושע לאו
צולוגותא דאשי ורבא פליגי ואי
צאסור דבר אחר שלל על ידי נדר
אי נמי כהנה ע"י נדר דכולי עלמא
אי כהשי אי כרצא והכא כגון שגדרה
היא וקיים לה הוא שאמר יתקיים או
החריש ולא הפר ציוס שמעו ודישראל
פליגי וטעמא דרבי יהושע דקאמר
אי נתנה אכצעב צין שנייה ונאסכחו
כלומר היא גרמה לעצמה לנעט מנאה
שאין איני יכול לקרות דישראל ואותצנין
לאיננו ור' אליעזר סבר הוא נתן
אכצעבא] צין שנייה לנישך שלל הפר לה:
מה לא הדירה ולנכסוף נשניז. זה לא
הערים **מדייר** שהרי היא התחילה
נדר: **ואשי מאסר לטעמיה** למימר
לאו תנאי היא אלא דכ"ע כוונת קיימין
וכן רבא מתוך לטעמיה: **דחייב**
לפדושה. שהרי איני קורא בה צין
בתחלת התנאי צין צסוף קיומו
ואהדיריך למדינתך ואע"ג דליאסור
דבר אחר גרס לה אהדיריך למדינתך
הוא: **ממורס ונסינה לישראל אין**
חייב לפדושה. שאין איני קורא בה לא
שעת התנאי ולא כסופו ואותצנין
לי לאיננו: **מדייר אשכנזי כהן נמי**.
כהן שהדייר את אשכנזי נמי שנתאי
הראשון ואהדיריך למדינתך הוא
ואפשר לו לחול בשעת התנאי ואפשר
לאקיימו כסופו חייב לפדושה דהיינו
כאלמנה לאשכנזי: **כי פליגי דישראל**
שהדייר את אשכנזי. שנתאי הראשון
ואותצנין לאיננו היה ראוי לחולו אצל
כסופו אי אפשר לקיימו ר' אליעזר
אזל בזה מעיקרא כר': **דאינו חייב**
לפדושה. אלמנה שאין איני קורא בה
אהדיריך למדינתך מחמת שבייה אלא
פליגי **נמדייר צין אשכנזי**. דמעיקרא
אשת ישראל מעיקרא קיינן בה ואו
ונתחייב בפרקונה כחיו: **חייב**. רבי

בממזרת ונתינה לישראל. ח"ע דאית לה כחובה ותנאי כחובה דלמשקל ומויפק לית לה תנאי כחובה דפרקונה דמעיקרא לא אשטעבד לה: שזו תנאי קורא בה ואוסבינד לאינפו. שזהו תנאי כחובה לישראלית: רבא אמר כו'. בממזרת ונתינה כבזי קבירא ליה דלא אשטעבד לה

היה אית לה דמיעקרא אישעתכיה לה שהרי אף לכשרה לא היה מתנה ואותבין
 נה ובהא נמי קרינא בה הכי ואע"ג דאסירי לה ויהו תנאי דלמיעקרא אהמזרח
 וקמחיה דלמיעקרא שפאן איה קורא בה ואובחין ל' ליחנא. פ' אגא דאיה לה כתבה ואתבין
 פ' אגא. איה כתבה דפרקנה דמיעקרא לא אשהכביד לה ואין איה קורא בה
 דמי ל' שאילוי שבי' גורם לה פ' ליאסא על בעלה חזקין לפרותה פ' דהכי שמע
 שבי' מופסלת ל' הירני מתנה ל' דאפריקין ואותבין דמיתירין ומנה (דאסור)

נערה שנתפתתה פרק רביעי כתובות

זב.

ממזורת ונתינה לִישראל אינו חייב אִפְדוּתה. וא"ת צין לאזני צין לרצח הא אחריו צפ' יש מותרות (יבמות דף פה. וסא) אלמנה לכ"ג כו' ממזרת ונתינה לישראל יש להן כתובה פירות וצלאות ופירות היינו פרקונה דפרקונה מחמת פירות ואור"י דהתם

הבעל משלחן אבל אם לא מלו לה פייק להו מדריה אבל שניות דקמי תמס דלוי להס פירות אפי' מה שאלל הבעל ייחזיר ואללמה לכ"ג מפרס אבל דש ילל לגמרי דין פירות שיידי לפדוטה אבל רבא מפרס פירות ממש כמו שאלל ואותן פירות עממן לא יתן הבעל אל"כ נשצית דלי פלילו לא נשצית אל"כ היטה נשכרת וכל הנשים היו רזות צקן שלא יפדו והיו הפירות שלחן אפי"ג דלמר לעיל דפקדונה עדיק לה טעי מפירות:

בגוץ שנדרה היא וקיים לה הוא.
טפי הוה ליה למימר דפליגי
דמר אזיל צתר מעיקרא ומר אזיל
צתר צסוף כדמסיק לקמן אלל דניחא
ליה לאוקומי פלוגמייכו צנוטן אלצע
צין שנייה דלשכחן דפליגי צה תנאי
צפרק המדיר (לקמן דף ע"א. ושם):
והיה מבקשין ממנה עד עשרה
בדמיה פסע ראשונה פורה. וזה
והא דצעי צפ' השולם (גיטין דף מ"א).

וְסָ) אֵלֶּה דַמְנָן אִין פּוּדִין אַחַת הַשְּׁנִיִּין
 יוֹתֵר מַכְדִּי דַמְיֵה מַפְנִי תִּיקוֹן הַעוֹלָם
 אִי מַשּׁוֹס דּוּמָקָא לְדִיצוֹרָה הוּא אִו מַשּׁוֹס
 לְלָא 11 לִיגֵירוּ צְרוּ טַפִּי תַפְשׁוּט מֵהַכָּא
 דַּמַּשּׁוֹס דּוּמָקָא לְדִיצוֹרָה דַּקְתָּנִי דְּפוּדָה
 עַד עֶשְׂרֵה צְדָמִיָּה וְיִ"ל דַּפְּיִי לְטַעֲמָא
 לְלָא לִיגֵירוּ וְלִיטוּ טַפִּי אַחַת תִּקְנִיו שְׁלָא
 יוֹכַל לְפִדּוֹת אִישׁוֹ מִן עַלְמֹו יוֹתֵר
 מַכְדִּי דַמְיוּ שְׁהָרִי עוֹר צַעַד עוֹר וְכַל
 אֲשֶׁר לֹאִישׁ יִתֵּן צַעַד נַפְשׁוֹ (אִיזִי 3)
 וְהַכָּא אֲשֶׁמּוֹ כְּגוֹפוֹ וְהָא דְּצַעֲרִי הַתֵּס
 לְמִיפְשָׁט מֵהָא לְלוּי פִּרְקִיָּה לְצִרְתִּיָּה
 עַד תְּלִיסֵר אֲלִפִּי דִיגֵירִי הֵיִינוּ מַשּׁוֹס
 דַּלְיִין בְּתוֹ כְּגוֹפוֹ: רַצְיָה אִינוּ פּוּדָה.
 פִּי צְקוֹנְטֵרס לְלָא תִקְנִיו רִבְנָן אֲלֵס
 חַד פְּדִיִין מַשְׁמַע מִתּוֹךְ פִּירֵשוּ לְלָא
 נַשְׁבִּית פִּשְׁטָא שְׁמִית דַּלְיִנוּ פִּירֵשוּ לְלָא
 אֲפִילוּ צְדָמִיָּה וְקֶסֶה לְדַעֲלִיל (ד' 10)
 מַסְקִינָן תִּקְנוּ מִזְיוּ לְמִזְיוּ דַּמַּשְׁמַע
 דְּפִירֹת וּפִרְקוֹן מִזְיוֹנִין יוֹתֵר מַכְתּוּבָה
 וְקִבּוּרָה לְפִי שְׁאֵלוּ אִינֵס אֲלֵס פֶּסַע אַחַת
 כֹּל יִמֵּיהָ אֲכַל פִּירֹת וּפִרְקוֹן אֲפִשֵׁר
 לַהֲיוֹת כְּמֵה פַּרְעֹמִיס וְיִ"ל לְפִירֵשוּ
 דַּלְדִּרְבֵּה פִירֹת וּפִרְקוֹן אִינוּ מִזְיוּ אֲכַל
 קִבּוּרָה חֲשִׁיבָא מִזְיוּ לְפִי שְׁנַשְׁנִיס
 מִמַּהֲרֹת לְמוֹת מִן הַאֲנָשִׁיס דַּלְדִּמֵּר
 צִירֹשְׁלַמִּי וְכֵן כְּתוּבָה מִזְיוּ הוּא וְרַ"ח
 פִּירֵשׁ דִּרְנָה אִינוּ פּוּדָה יוֹתֵר מַכְדִּי
 דַּמְיֵה אֲכַל כְּדִי דַמְיֵה פּוּדָה וְתִימָה
 לְרַשְׁצָ"א דַּלְ"כ לְרַבְנָן נְמִי תִּיקֵּשׁ פִּרְקוֹן
 אֲפִרְקוֹן שֵׁי אַע"ג כְּדִי דַמְיֵה יוֹתֵר עַל
 כְּתוּבָתָה וּצְרִייתָא אַחֲרֵת מַשְׁמַע דַּלְיִין
 פּוּדָה יוֹתֵר עַל כְּתוּבָתָה וְיִטְרַךְ לְשִׁנּוּי
 תִּרִי קוֹלִי אִית לְהוּ צַפְרָקוֹן שֵׁי מַשְׁמַע
 לְלָא תִּרְיָךְ לְשִׁנּוּי הִכִּי אֲלֵס לְרַשְׁצָ"ג:
 אִין

ממנו עד עשרה בדמיה פעם ראשונה פודה מכאן
ציה אינו פודה רבן שמעון בן גמליאל אומר
אין
האין אני קורא בה ואותצנין לאינתו לא בתחילה ולא בסוף: כי
ההדינן מחמת שציה ובסוף איכא חיסור דבר אחר וכן צמדיר
יין בה הכי: **הכיר בה בעלה.** עד שלא מת וודע לו שצצית
שמים 17: **רלה אינו פודה.** ללא תקינו בה רבנן אלא חד פדיון:

מפני
אני קורא בה ורואינך לי לאיתנו פ' שאעפ"י שהיבם מימבה לא איקר לי לאנתו
והוא דנתיב ולקח לו לאשה לדרשה [אתא] שגירשה בגט ומהיורה ככל אשה דל
נכתבה רבמה ויבא איהא כרס איהא פסולה שאינו שרד ליהן אקח אותה לאשה שאין חיוב
אשתו דהיל' כרסא שכל שגירשה אינו שרד חלה נמי איתו פדה. ויכין שרד
אלם פירות ולי ליבם אל לירושם: ת"ך נבשרי ויהי כהן ומהיורה כמאן שאינו רצו
פדה. פ' שחובה הוא המוטל עליו שכן כותב לה בהווייה מכתש ואילך רצו

עין משפט
נר מצוה

צב א מ״י פ״ד מהל' אישות הלכה כב סמג' עשין מח מוש״ע אה״ע סי' עח סעיף ו [1]:

צד ב ג מ״י שם הלכה כא מוש״ע שם סעיף ה:

צַה ד מ״י פ״ב מהל'
אִישׁוֹת הַלְכָה כִּד
סַמַּג שֶׁס ט״ו ש״ע י״ד ס׳
לְלֵה סַעִיף ג וְטוֹר אֵה״ע
ס׳ עב:

צו ה מיי פיי"ח שס הלכה
ה סמג לאוין פא
טוש"ע אה"ע סי' עח
סעיף ח :

צו ו מיי פיי"ד שס הלכה
 יט טור וצ"י י"ד סי'
 רנב וטוש"ע אה"ע סי' עח
 סעיף ג צהג"ה:

[illegible]